

Arrestnummer C 11201 / 2021
Repertoriumnummer 2021 / 3011
Datum van uitspraak 17 september 2021
Notitienummer griffie 2020/NT/193
Notitienummer parket-generaal

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00002305159-0001-0015-01-01-1

Not.nr. OU.66.L4.006408/13

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE

tegen

1. nr. *1457* (RRN)
met Belgische nationaliteit,
geboren te op
wonende te
- beklaagde -

verdacht van:

als dader of mededader in de zin van artikel 66 Strafwetboek;

functioneel samenbrengen van materialen tot constructie zonder of in strijd met een geldige vergunning - feiten vanaf 1 september 2009 tot en met 22 februari 2017

buiten de gevallen bedoeld in de artikelen 4.2.2. tot en met 4.2.4. Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, het functioneel samenbrengen van materialen waardoor een constructie ontstaat, met uitzondering van onderhoudswerken, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, te hebben uitgevoerd, voortgezet of, buiten het geval bedoeld in artikel 6.1.1., derde lid van voornoemde Codex, in stand gehouden, namelijk:

op het terrein gelegen te kadastraal gekend als
eigendom van geboren te
op en van geboren te op
beiden wonende te

meer bepaald een paardenpiste te hebben aangelegd

(art. 4.1.1., 3° en 9°, 4.2.1., 1°, b), 4.2.2., 4.2.3., 4.2.4. en 6.1.1., eerste lid, 1°, en derde lid Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening)

te op 27 september 2013 (st. 6 e.v.)

PAGE 01-00002305159-0002-0015-01-01-4

Veroordeelt tot betaling van de gerechtskosten voor het openbaar ministerie, begroot op 281,71 euro.

BURGERRECHTELIJK

Houdt ambtshalve de burgerrechtelijke belangen aan.

1.2 Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 15 januari 2020 door de beklaagde tegen “alle beschikkingen van het vonnis, conform het grievenformulier”;
- 17 januari 2020 door het openbaar ministerie tegen “alle beschikkingen op strafgebied”.

1.3 Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde, op:

- 15 januari 2020 door de advocaat van de beklaagde
- 17 januari 2020 door het openbaar ministerie.

1.4 Op de rechtszitting van 12 februari 2021 (inleidingszitting) van dit hof, zelfde kamer, werden op verzoek van de advocaat van de beklaagde en na het openbaar ministerie te hebben gehoord, bij toepassing van de artikelen 152, § 1 en 209bis, laatste lid, Wetboek van Strafvordering, conclusietermijnen vastgelegd en werd de rechtsdag bepaald op de rechtszitting van 11 juni 2021.

De conclusietermijnen zijn nageleefd.

1.5 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 11 juni 2021 in het Nederlands:

- de beklaagde in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door meester advocaat met kantoor te
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van advocaat-generaal.

2.1 De onderscheiden verklaringen van hoger beroep tegen het vonnis van 17 december 2019 gedaan op de griffie van de rechtbank die het vonnis heeft gewezen, werden tijdig en regelmatig naar de vorm gedaan.

De verzoekschriften of grievenformulieren die de grieven bevatten die tegen het vonnis worden ingebracht, werden eveneens tijdig ingediend.

2.2 In het door de advocaat van de beklaagde ingediende “grievensformulier hoger beroep”, opgesteld volgens het door de Koning vastgestelde model, wordt nauwkeurig

bepaald welke grieven tegen het vonnis worden ingebracht, namelijk op strafgebied met betrekking tot de schuld en de straf. In de rubriek “Andere” verduidelijkt de beklaagde dat hij het niet eens is met de door de eerste rechter opgelegde herstelmaatregel.

Ook in het door het openbaar ministerie ingediende grievenformulier wordt nauwkeurig bepaald welke grieven tegen het vonnis worden ingebracht, namelijk op strafgebied met betrekking tot de straf.

2.3 De hoger beroepen van respectief de beklaagde _____ en van het openbaar ministerie zijn ontvankelijk (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in dit arrest binnen de perken van de hoger beroepen en vervolgens van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van deze bepaling op te werpen.

3. De dagvaarding voor de eerste rechter werd met toepassing van artikel 6.3.1, § 6 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening op 15 maart 2019 overgeschreven op het kantoor Rechtszekerheid te _____ (referte: _____). Met toepassing van artikel 6.6.3 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening werd ze op 10 april 2019 ingeschreven in het vergunningenregister van de stad _____

De strafvordering is ontvankelijk.

4. De eerste rechter vatte de feiten in het beroepen vonnis samen als volgt:

“4. De beklaagde was eigenaar van een woning en grond te _____ aan de _____

Volgens het gewestplan _____ (Koninklijk Besluit van 30 mei 1978) ligt het perceel deels in woongebied met landelijk karakter en deels in landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Na een klacht van buren en op vraag van de gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar ging de politie op 18 oktober 2013 ter plaatse en stelde vast dat de beklaagde zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning een paardenpiste had aangelegd.

De buren overhandigden foto's genomen tijdens de werken.

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur maande de beklaagde aan om de plaats te herstellen binnen de 3 maanden.

5. De beklaagde werd op 7 november 2013 verhoord en verklaarde:

'Er werd bij de dienst stedenbouw van [redacted] melding gemaakt van de aanleg van een paardenpiste zonder in het bezit te zijn van de nodige stedenbouwkundige vergunning. Ik kan u daar het volgende over vertellen.

Ik wens te verduidelijken dat ik op 03/01/2013 een aanvraag deed voor de aanleg van een paardenpiste op mijn eigendom, weliswaar gelegen achter de woningen van mijn buren en daarnaast (nummer niet gekend).

Op deze aanvraag kreeg ik reactie van de stad [redacted] dat zij van de dienst landbouw en visserij een ongunstig advies gekregen hadden. In het advies stond wel vermeld dat gunstig advies zou worden verleend indien de piste zou worden aangelegd achter mijn eigen woning (kavel). Ook voor wat betreft de watertoets werd geen negatief advies gegeven, gezien het perceel overstromingsgevoelig is.

Op basis van het advies van landbouw en visserij werd via mail gecommuniceerd met stedenbouw [redacted] en landbouw en visserij (mevr. [redacted]). Ik gaf hierbij te kennen de piste te zullen aanleggen achter mijn kavel. Hiervan heb ik voorlopig geen documenten bij.

Op 17/06/13 werd gunstig advies verleend door het college van burgemeester en schepenen van de stad [redacted] voor de aanleg van de piste (44m bij 20m). In het gunstig advies is het bezwaarschrift van de bewoner die momenteel huidige klacht formuleert opgenomen en weerlegt.

De Stad [redacted] ontving echter een schrijven van RWO Vlaanderen, met een ongunstig advies, wegens het feit dat de aanleg van een paardenpiste in kader van een loutere hobby-activiteit in strijd is met de vigerende stedenbouwkundige voorschriften.

Diengevolge kreeg ik van de Stad [redacted] een beslissing van het college van burgemeester en schepenen (dd. 08/07/2013), met vermelding van het ongunstig advies, ingevolge het ongunstig advies van RWO Vlaanderen.

Tegen deze beslissing ben ik in beroep gegaan bij de bestendige deputatie van de provincie [redacted]. Ik heb hen het dossier integraal overgemaakt. Ik ontving van de provincie een aangetekend schrijven met verduidelijking dat ik een beroepschrift binnen de 15 dagen diende over te maken aan het college van burgemeester en schepenen van de stad [redacted].

Door ongelukkige omstandigheden ben ik dit bovenvermelde aangetekende schrijven later gaan ophalen bij de post. Ik was dus niet meer in de mogelijkheid om het beroepschrift tijdig over te maken aan het schepencollege van de stad [redacted].

Ik heb in mijn beroepschrift gevraagd om gehoord te worden inzake het ongunstig advies. Hieromtrent ontving ik ook een schrijven van de provincie waarvan ik u een kopie overhandig. Na het verstrijken van de 30 dagen na indienen van mijn bezwaar, werd ik telefonisch gecontacteerd door dhr [redacted] van RWO Vlaanderen, die mij meedeelde dat de kennisgeving aan het college van burgemeester en schepenen van de stad [redacted] niet gebeurd was. Hij heeft mij toen gezegd dat alle verdere stappen inzake bezwaar van mijnentwege, nodeloos zouden zijn.

Op 15/10/13 werd mij een aangetekend schrijven overgemaakt vanuit de Provincie, om te melden dat mijn beroep onontvankelijk was bevonden, ingevolge het niet (gelijk)tijdig bezorgen van een beroepschrift aan het college van de burgemeester en schepenen van de stad [redacted]. Er werd ook vermeld dat ik tegen deze beslissing in beroep kon gaan bij de raad voor vergunningsbetwisting te Brussel.

Ik heb dit dat ook gedaan en richtte naar de raad voor vergunningsbetwisting een beroepschrift (met daarbij het gehele dossier). Voorlopig ben ik nog in afwachting van enige beslissing van deze dienst. Ik ontving enkel een bewijs van ontvangst van mijn bezwaarschrift.

Ik kan u zeggen dat ik ongeveer eind september begonnen ben met de aanleg van een paddock achter mijn woning, meer bepaald achter de paardenstallen. Deze paddock heeft een lengte van 20 meter op een breedte van 10 meter. Het gaat hier om een paddock, gelet op de geringe afmeting kan men hier spreken van een paardenpiste. Op dergelijke kleine oppervlakte kan men geen dressuur, noch springoefeningen doen.

De paddock is vervaardigd uit ophoging van de oorspronkelijke grond met grofzand (ongeveer 10 cm) en gewassen zand (ongeveer 10 cm). Rond de zandophoging zijn planken en palen geplaatst om het geheel te stutten en af te sluiten.

De paddock werd door mijzelf aangelegd in functie van het kunnen buiten laten lopen van de paarden, om het grasland dat gelegen is in overstromingsgebied niet te laten stuk te laten lopen door de paarden. De bedoeling was enkel een droge plek te creëren waar de paarden even buiten konden lopen in het winterseizoen.

Ik was er mij niet van betwist dat voor de aanleg van een dergelijk kleine paddock een stedenbouwkundige vergunning noodzakelijk was.

Ik wens ook nog te vervolledigen dat er nog een vrijliggende strook van minstens 7 meter grasland ligt tussen de aangelegde paddock en de braakliggende bouwgrond, waaraan de klagende buurtbewoner paalt. De paddock grenst niet aan het perceel van de klagende buur.'

6. *Op 5 mei 2014 verklaarde de beklagde dat hij niet bereid was tot vrijwillig herstel omdat hij een nieuwe vergunningaanvraag had ingediend.*

Op 7 juli 2014 verleende het college van burgemeester en schepenen van _____ een regularisatievergunning. Het beroep van de burens daartegen werd door de deputatie op 6 november 2014 niet ingewilligd.

Op 10 januari 2017 vernietigde de Raad voor Vergunningsbetwistingen de beslissing van de deputatie en beval de deputatie binnen de 4 maanden een nieuwe beslissing te nemen.

Op 27 april 2017 oordeelde de deputatie dan dat de aanvraag strijdig was met de planologische bestemming en dat er dus een onoverkomelijke legaliteitsbelemmering is en weigerde vervolgens de vergunning."

5.1 De eerste rechter oordeelde over de schuld van de beklagde als volgt:

"8. *De foto's (stukken 7-9 en 43-44) laten er geen twijfel over bestaan dat de aangelegde piste/paddock een vergunningplichtige constructie is.*

De beklagde verklaarde: 'De paddock is vervaardigd uit ophoging van de oorspronkelijke grond met grofzand (ongeveer 10 cm) en gewassen zand (ongeveer 10 cm). Rond de zandophoging zijn planken en palen geplaatst om het geheel te stutten en af te sluiten.

De paddock werd door mijzelf aangelegd in functie van het kunnen buiten laten lopen van de paarden, om het grasland dat gelegen is in overstromingsgebied niet te laten stuk te laten lopen door de paarden. De bedoeling was enkel een droge plek te creëren waar de paarden even buiten konden lopen in het winterseizoen.

Met een bulldozer werd zand op de weide open gespreid. Het perceel werd daardoor verhoogd en verhard. De bestemming ervan werd ook gewijzigd. Het was immers de bedoeling dat de paarden niet op een kapotgelopen modderige weide zouden moeten lopen. Er werd ook een afsluiting en metalen hekkens geplaatst. Rond de piste werden planken en steenslag

aangebracht om alles bij elkaar te houden. Daardoor is een constructie ontstaan in de zin van artikel 4.1.1.3° en 4.2.1.1°b.

De beklagde beschikte voor dit alles niet over een stedenbouwkundige vergunning.

In de redenering van de beklagde zou dergelijke constructie niet vergunningplichtig zijn en dus om het even waar kunnen gebouwd/aangelegd worden, zelfs in landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Dergelijk verweer houdt geen steek.”

Het hof treedt deze overwegingen bij, neemt ze over en maakt ze tot de zijne. In tegenstelling tot wat de beklagde voorhoudt, voldoet de door hem opgerichte constructie wel degelijk aan de definitie van een constructie, zoals bepaald in artikel 4.1.1., 3° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, namelijk: *“een gebouw, een bouwwerk, een vaste inrichting, een verharding, al dan niet bestaande uit duurzame materialen, in de grond ingebouwd, aan de grond bevestigd of op de grond steunend omwille van de stabiliteit, en bestemd om ter plaatse te blijven staan of liggen, ook al kan het goed uit elkaar genomen worden, verplaatst worden, of is het goed volledig ondergronds”*.

De beklagde bracht immers een verharding aan, volledig omgeven met houten planken en met daar bovenop een houten afsluiting die in de grond werd verankerd. Hierdoor creëerde hij een constructie in de zin van artikel 4.1.1., 3° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening. Het is wel degelijk zo dat de beklagde ook een metalen hek plaatste. Dat het hek een overblijfsel is van de vroegere boerderij, is niet relevant, net zomin als het gegeven dat dit hek niet wordt vermeld in de processen-verbaal of in de verklaring van de klagende buur. Uit de door de beklagde voorgelegde foto's blijkt dat dit hek oorspronkelijk werd gebruikt om de weide af te sluiten. De foto's van het strafdossier tonen aan dat de beklagde dit hek heeft gerecupereerd en verwerkt in de vergunningsplichtige constructie voor zijn paarden.

Dat de constructie volgens de beklagde slechts een beperkte omvang zou hebben, doet geen afbreuk aan de vereiste van een voorafgaande vergunning. Overigens is de omvang van de constructie helemaal niet beperkt. De omtrek ervan bedraagt 40 meter (10 meter op 20 meter – zie p. 2 strafdossier). Daarbij komt dat het terrein substantieel werd opgehoogd. De hoogte van de schuine afloop naar de weide, zoals te zien op de foto op pagina 9 van het strafdossier, bedraagt alleszins veel meer dan de door de beklagde beweerde 0,1 à 0,2 meter. De beklagde wordt weliswaar niet vervolgd voor het aanbrengen van een reliëfwijziging zonder voorafgaande vergunning, maar de ophoging van het terrein, afgebakend door houten planken met daarop een houten afsluiting, bevestigt dat de beklagde een vergunningsplichtige constructie heeft geplaatst.

Ook het naar zeggen van de beklagde beperkte doel waarvoor de constructie werd opgericht, namelijk het voorzien van een droge plek voor een geblesseerd paard, neemt het strafbaar karakter van de aan de beklagde te last gelegde feiten niet weg.

Artikel 2.1, 5° en 6° Vrijstellingsbesluit is niet van toepassing. De in deze bepaling bedoelde afsluitingen zijn afsluitingen van de tuin zelf. De door de beklaagde aangebrachte constructie omheint daarentegen een afgebakend perceel, binnen een bestaande weide.

5.2 Het te last gelegde misdrijf vereist enkel (algemeen) opzet als moreel element. De beklaagde pleegde de feiten wetens en willens, dit is bewust en met kennis van zaken en zonder dat rechtvaardiging, schuldonthefing en niet-toerekeningsvatbaarheid enigszins aannemelijk wordt gemaakt.

Uit de via de website van de koepelorganisatie van de Vlaamse Paardensector ingewonnen informatie kon en mocht de beklaagde helemaal niet afleiden dat hij geen omgevingsvergunning nodig had voor de door hem opgerichte constructie. Uit niets blijkt dat de stad de beklaagde vooraf verkeerdelijk informeerde dat voor de door hem uiteindelijk opgerichte constructie, geen omgevingsvergunning noodzakelijk was.

De beklaagde richtte de constructie op, terwijl de aanvraag voor de vergunning voor het aanleggen van een paardenpiste van 44 meter op 20 meter bij beslissing van 8 juli 2013 geweigerd was. Deze vergunningsaanvraag had weliswaar betrekking op een grotere piste dan de door de beklaagde eind september 2013 uitgevoerde piste. Dit neemt niet weg dat de beklaagde er in geen geval van uit mocht gaan dat voor een kleinere piste, door hem "paddock" genoemd, geen vergunning noodzakelijk was. Wel integendeel, net omdat een eerdere aanvraag voor een weliswaar grotere constructie was geweigerd, had de beklaagde moeten weten dat hij de constructie niet mocht plaatsen zonder voorafgaande vergunning.

Ook het gegeven dat verschillende instanties in de loop van de vergunningsprocedure meenden dat de aanleg van een grotere paardenpiste wel kon worden vergund, heeft niet tot gevolg dat de beklaagde onoverwinnelijk zou hebben gedwaald. Hetzelfde geldt voor de voorgehouden "complexiteit van de materie".

De beklaagde maakt een onoverwinnelijke dwaling niet enigszins aannemelijk.

Het tijdelijke karakter van de constructie, die volgens de beklaagde slechts een "noodoplossing" was, en het verwijderbare karakter ervan, beletten niet dat de beklaagde handelde met opzet.

De telastlegging is voor het hof bewezen gebleven.

6. Sinds 1 maart 2018 is het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning in werking. De Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening werd grondig gewijzigd.

De handelingen vermeld in de telastlegging zijn nog steeds vergunningsplichtig gesteld door artikel 4.2.1., 1°, b) Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

Sinds 1 maart 2018 zijn de toe te passen straffen niet langer opgenomen in artikel 6.1.1, eerste lid, 1° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, maar in artikel 6.2.1, eerste lid, 1° van diezelfde Vlaamse Codex. De straffen zijn dezelfde gebleven, namelijk een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en/of een geldboete van 26 euro tot 400.000 euro.

7.1 De beklaagde voert aan dat de redelijke termijn is overschreden. De beklaagde werd voor het eerst over de hem te last gelegde feiten verhoord op 7 november 2013. Het onderzoek in dit eerder eenvoudig en niet omvangrijk dossier was afgerond op 4 mei 2017. Daarna drong het openbaar ministerie verschillende malen tevergeefs aan bij het college van burgemeester en schepenen van de stad om een herstellvordering te formuleren.

De beklaagde werd gedagvaard om te verschijnen voor de eerste rechter op de rechtszitting van 7 mei 2019. Nadat conclusietermijnen werden bepaald, werd de zaak behandeld en in beraad genomen op de rechtszitting van 5 november 2019. De eerste rechter sprak het beroepen vonnis uit op 17 december 2019, waarna er hoger beroep volgde van de beklaagde en het openbaar ministerie. De zaak werd ingeleid voor het hof op de rechtszitting van 12 februari 2021, om te worden behandeld op de rechtszitting van 11 juni 2021.

Hieruit blijkt dat het dossier verschillende periodes van stilstand heeft gekend, die niet aan de beklaagde te wijten zijn. De beklaagde roept dan ook terecht in dat de behandeling van de zaak buitensporige vertraging heeft opgelopen, waardoor de redelijke termijn, bedoeld in artikel 6.1 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (BS, 19 augustus 1955, err. BS, 19 juni 1961) en artikel 14.3.c van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten (IVBPR, of het zogenaamde BUPO-verdrag) is overschreden.

Deze verdragsbepalingen geven niet aan welke gevolgen het hof moet verbinden aan deze vaststelling.

Artikel 21ter Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering bepaalt dat indien de duur van de strafvervolgning de redelijke termijn overschrijdt, de rechter de veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring kan uitspreken of een straf kan uitspreken die lager kan zijn dan de wettelijke minimumstraf. Deze bepaling sluit een meer of minder vergaand rechtsherstel niet uit.

Rekening houdend met de overschrijding van de redelijke termijn, zal het hof de aan de beklaagde op te leggen straf op reële en meetbare wijze verminderen, zoals hierna uiteengezet.

Het dossier bevat alle elementen die in het kader van een eerlijke procesvoering nodig zijn om tot de waarheidsvinding te komen. Het hof stelt vast dat door het tijdsverloop tussen de

feiten en de behandeling voor de rechter, de bewijsvoering en het recht van verdediging van de beklaagden niet zijn aangetast, zodat de impact alleen betrekking heeft op de straftoemeting, zoals hierna bepaald.

7.2 De naleving van de vergunningsplicht is essentieel voor het realiseren van een goede ruimtelijke ordening, die het algemeen belang dient. De beklaagde heeft enkel zijn eigen belangen voor ogen gehouden.

De beklaagde heeft een blanco strafregister.

Rekening houdend met deze gegevens, is de door de eerste rechter opgelegde geldboete van 1.000 euro noodzakelijk en passend als maatschappelijke vergelding en om de beklaagde ertoe aan te zetten de regels ter bescherming van de ruimtelijke ordening voortaan wel strikt na te leven.

Zo de redelijke termijn niet zou zijn overschreden zou het hof de door de eerste rechter opgelegde effectieve straf zonder meer hebben bevestigd. Nu de redelijke termijn is overschreden, legt het hof de beklaagde een geldboete op van 1.000 euro, maar verleent het uitstel voor de helft ervan. De beklaagde voldoet aan de wettelijke voorwaarden voor een straf met gewoon uitstel, aangezien hij nog niet werd veroordeeld tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden of tot een gelijkwaardige straf die in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99*bis* Strafwetboek, terwijl de in dit arrest opgelegde straf niet meer dan vijf jaar gevangenisstraf bedraagt.

Uit niets volgt dat deze geldboete de beklaagde sociaal zouden declasseren of zijn sociale reclassering op onevenredige wijze in het gedrang zou brengen, zodat het hof niet ingaat op zijn vraag tot het verlenen van de gunst van de opschorting. Bovendien zou deze gunst de beklaagde onvoldoende aanzetten tot naleving van de regels ter vrijwaring van de omgeving.

Nu het misdrijf werd gepleegd na 31 december 2011 maar voor 1 januari 2017, moet de geldboete met 50 deciem worden verhoogd.

De hierna bepaalde vervangende gevangenisstraf zet de beklaagde in voldoende mate aan tot betaling van de opgelegde geldboete.

8. De beklaagde is gehouden tot de kosten, in de beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie begroot zoals hierna bepaald.

De eerste rechter besliste juist over de bijdragen aan het Slachtofferfonds en het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

Sinds 3 september 2020 luidt artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken "*In criminele en correctionele zaken die kosten van brief- en pakketport hebben veroorzaakt, wordt door de rechter aan de Staat als correspondentiekosten een som toegeschat, die niet meer mag bedragen dan 10 procent van de gezamenlijke kosten. Voor elke criminele, correctionele en politiezaak wordt door de rechter bovendien aan iedere veroordeelde een vergoeding van 50 euro opgelegd*" en dit ingevolge artikel 1 van het koninklijk besluit van 28 augustus 2020 tot wijziging van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (BS 3 september 2020). Het hof verhoogt de kosten met 10 % in hoger beroep en veroordeelt de beklaagde tot het betalen van de vaste vergoeding die actueel 50,45 euro bedraagt, dit ingevolge de omzendbrief 131/8 van januari 2021, verschenen in het Belgisch Staatsblad van 29 januari 2021 over de indexering van de tarieven van de gerechtskosten in strafzaken en de gelijkgestelde kosten (blz. 6877 e.v.). Het indexeren van de bedragen die worden betaald voor de diverse soorten gerechtskosten, steunt op art. 9 van de wet van 23 maart 2019, die de nieuwe basiswet over de gerechtskosten in strafzaken is, uitgewerkt in de artikelen 28 tot 30 van het KB van 15 december 2019, dat de wet uitvoert.

9.1 Ondanks herhaaldelijk aandringen van het openbaar ministerie, maakte de burgemeester geen herstellvordering aanhangig. Het openbaar ministerie vorderde daarom zelf het herstel onder verbeurte van een dwangsom en vraagt om de herstelmaatregel, zoals bevolen voor de eerste rechter, te bevestigen.

De eerste rechter beval de beklaagde de paardenpiste/paddock te verwijderen, inclusief de ophogingen en de verhardingen en de verwijdering van de afsluiting en afbraakmaterialen, binnen een termijn van vier maanden en onder verbeurte van een dwangsom van 250 euro per dag vertraging.

9.2 De herstellvordering is niet kennelijk onredelijk en niet gesteund op motieven die vreemd zijn aan de goede ruimtelijke ordening.

Omwille van het talmen van de beklaagde in het verleden om tot het herstel over te gaan, wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de veroordeelde om nu effectief zelf tot herstel over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke de beklaagde al kon overgaan tot het herstel en de ruime termijn die hem hiertoe nog wordt verleend, brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385*bis*, laatste alinea, Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de beklaagde pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

Terecht machtigde de eerste rechter de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en de burgemeester om ambtshalve in de uitvoering van het herstel te voorzien wanneer de

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bijdrage van 20 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de kosten van de strafvordering, voor het openbaar ministerie begroot op 281,71 euro in eerste aanleg en 117,08 euro in beroep;

wat betreft de herstellvordering:

beveelt de beklaagde op vordering van de stedenbouwkundig inspecteur het perceel gelegen te kadastraal gekend als te herstellen door:

- de paardenpiste/paddock te verwijderen, inclusief de ophogingen en de verhardingen, het verwijderen van de afsluiting en materialen en materieel, met de legale verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein;
- binnen een termijn van vier maanden na het in kracht van gewijsde treden van dit arrest;
- onder verbeurte van een dwangsom van 250 euro per dag vertraging in de nakoming van dit bevel;

machtigt, voor het geval dat het herstel niet binnen de gestelde termijn wordt uitgevoerd, de stedenbouwkundig inspecteur en de burgemeester van de stad overeenkomstig artikel 6.4.3, § 1, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening tot ambtshalve uitvoering ervan.

Kosten eerste aanleg: **€ 281,71**

Kosten beroep:

Afschrift vonnis: € 39,00

Afschriften akten HB: € 6,00

Opstelrecht HB bekl.: € 35,00

Dagv. bekl.: € 26,44

€ 106,44

+ 10 %: € 10,64

Totaal: **€ 117,08**

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit raadsheer _____ als waarnemend kamervoorzitter, raadsheer _____ en plaatsvervangend raadsheer _____ en in openbare rechtszitting van **17 september 2021** uitgesproken door wnd. kamervoorzitter _____ in aanwezigheid van _____ advocaat-generaal, met bijstand van griffier _____

